

НАКАЗАНИЕТО.

орка имаше малко котенце. То бѣше шаренко и много обично животно. Зорка обичаше твърдѣ много котенцето си. По три пѣти на день му даваше да пие млѣко.

Наша Зорка тури на малката масичка кръглата си кошничка. Въ нея тя добрѣ постла дюшечето на куклата си. Върху това добро легло, туряше и котенцето да си поспива, или да си почива, слѣдѣ като

дълго си е играло изъ къщи и на двора.

Веднѣжъ Зорка седна на стола и тури котенцето на колѣната си. Тя го милваше, радваше му се, и му казваше: „Добрѣ ли си мое котенце? Искашъ ли нѣщо?“ А котенцето радостно вѣртѣше опашчицата си и се милкаше около малката си господарка.

Въ това врѣме при тѣхъ дойде малкото Зоркино братче и започна да закача и дразни животното. Той искаше да разсърди котенцето, та го дрѣпна за опашката. Котенцето измѣка. Дѣтето сѣщо извика: „мяу! мяу!“ и посегна да блѣсне долу котенцето. Тогава котенцето го одраска съ ноктетѣ си. На рѣката му имаше три дълги рѣзки, изъ които течеше кръвъ.

— Боли ли те, братченце?—Каза Зорка, туй ти е наказанието за гдѣто безъ причина закачашъ и дразнешъ котенцето ми.